

ders særlige geografiske og økonomiske Forhold. Paa den anden Side svinger den højtærede Statsminister Gang paa Gang over paa sit oprindelige Krav, i noget forblommede Ord ganske vist, men dog i det store og hele gaaende ud paa, at Flertallet maa være det afgørende. Det forekommer mig, at det er en Underkenden af det, som med klare Ord er udtalt i Fredstraktatens § 110, og derfor retter jeg den Forespørgsel til den højtærede Statsminister, med hvilken Ret han saaledes underkender dette, som jo i Virkeligheden i Princippet er godkendt fra alle Sider, ogsaa af alle danske Partier ved den dansk-sønderjyske Pariserdelegation. Vi kan fra vor Side i det mellemslesvigske Spørgsmaal fuldstændig underskrive de Ord, som den højtærede Minister for de sønderjyske Anliggender forleden Dag, den 25. November, udtalte i Folketinget. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle faa Bemærkninger, som den højtærede sønderjyske Minister fremsatte ved denne Lejlighed. Han sagde: „Jeg vil, skønt jeg er blevet opfordret til det fra forskellige Sider, ikke indlade mig paa nogen som helst Fortolkning af, hvad der skal forstaaes ved de Ord. Jeg holder det for uberettiget, for liggende udenfor min Kompetence; jeg holder det for en Sag, der maa forbeholdes den internationale Kommission, der maa forbeholdes de allierede og associerede Magter, og naar de har talt, naar de har fastsat Grænsen, saa skal jeg tage mit Standpunkt klart og tydeligt“

Men jeg holder det ogsaa af ganske andre Grunde for en i høj Grad skadelig og farlig Politik at komme med alle disse Fortolkninger paa det nuværende Tidspunkt. Jeg holder det for overordentlig skadeligt med den forestaaende Afstemning for Øje, hvis man i vide Kredse derovre og hernede udbreder Forestillinger“ (Hør!) De Herrer ovre paa den anden Side raaber „Hør“. Ja, det har de saa vist ogsaa Grund til; thi i denne Udtalelse har faktisk den højtærede Minister saa klart og tydeligt, som det kan gøres, taget Afstand fra den højtærede Statsministers Fortolkningskunst. (Indenrigsministeren [Rode]: Fortsæt! Læs videre!). Læs videre, siger den højtærede Indenrigsminister. Skal jeg læse, indtil den højtærede Indenrigsminister er tilfreds? (Afbrydelse).

Formanden: Jeg henstiller, at man lader Taleren tale i Ro.

Kragh: Den højtærede Indenrigsminister vil jo kunne læse op, naar han formentlig senere ønsker at tage Ordet.

Vi ser i den højtærede sønderjyske Ministers Udtalelser her en skarp Tagen Afstand fra den højtærede Statsministers Fortolkning saavel som fra enhver anden Fortolkning, der fører udenfor Fredstraktatens § 110's ganske klare Ord om de Regler, der skal følges, naar Grænsen skal drages. Vi fra Venstres Side staar som den sønderjyske Minister fuldt og helt paa Fredstraktatens Grund, saaledes som jeg har udtalt det, som en videre Udformning af det Standpunkt, som den danske Rigsdag indtog den 23. Oktober 1918 i Forvisning om, at den interallierede Kommission vilde komme til en fuldt retfærdig og retsindig Afgørelse. At den højtærede Statsminister nu altsaa ogsaa, om end vaklende, stiller sig der, kan, som sagt, kun glæde os; at han ikke mere forbeholder Regeringen alene Afgørelsen, hvis Tvivltilfælde opstaar, saaledes som han gjorde under sin Tale i Ringsted, men vil paa kalde Rigsdag og Folk — det er i og for sig betryggende. Men jeg hævder igen, at kun et Valg kan give Klarhed i denne Sag, og kun det kan give Regeringen Mandat til i denne Sag at optræde paa det danske Folks Vegne.

Tilbage bliver imidlertid efter alt dette den dybe Forundring, som næres i vide Kredse, over, at den højtærede Statsminister har vovet sig ud paa denne Glatis, og den alvorligste Beklagelse af, at dette er sket. Det var jo i ingen Henseende paa noget Tidspunkt nødvendigt. Det er efter vor Mening en Fase i Regeringens Politik overfor Genforeningen, der kan stilles ved Siden af den højtærede Udenrigsministers Undladelse af at redde i alt Fald en Del af 3die Zones Rømning, den Bestemmelse, der var ønsket af Sønderjyderne og af den kongerigske og sønderjyske Pariserdelegation, ja, som endog saa med den nuværende sønderjyske Ministers Godkendelse var betegnet som en bydende Nødvendighed for Sikringen af Afstemningsfriheden i 2den Zone. Skønt det Forhold, at Bestemmelsen om Rømningen af en Del af 3die Zone ikke var indgaaet i den endelige Redaktion af Fredstraktaten, fremtraadte i fuld Offentlighed, viste det sig dog, at den højtærede Udenrigsminister i en halv Snes Dage, og afgørende Dage, var uvidende herom og derfor nu kan sige, at hvad man ikke ved, kan man heller ikke tage Hensyn til. Men vi me-